

Kuin maailmaani olisi revennyt syvyys, jota olin ollut etsimässä, oli eteeni pysäytetty pakahduttavin tasapainon silmänräpäys, joka ei voinut olla olemassa milläkään muulla tavoin - mutta täällä se oli, vallitsi.

Maailma syntyi täydellisyydestä, kun sen palaset oli aseteltu huoneeseen täydellisessä suhteessa. Ne olivat siellä pysähtyneinä, vaikka olivat todisteita elon virrasta, pakahtumia todellisuuden eteerisimmistä hetkistä.

Kurota taivasiin tai lepää lattialla, jalustasi on yhtä kauniisti kulunut, lohkeillut, naarmuja täynnä - sileä kohtaa rosoisuuden ja saa ilman värisemään.

Olemme kehossa, keinuen yksinäisyyttä, joka on kaikkein pehmeintä laatua. Kuin tajuaisi olleensa sokaistunut ja näkevänsä jälleen kaikista tasojen syistä ja urista, ne palaavat asetelmien suhteissa mieleeni ja pysäyttävät sydämeni. Kosketus vain, ja pirstoutuisin miljooniksi lasinsiruiksi ja pakenisin tuuleen.

*Brâncușin studio, Pariisi*

*E. Lomy*